

Arrest

nr. 69 428 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, T. M. (...), verklaarde van Ingoesj afkomst te zijn. U werd op 06/08/1980 te Malgobek geboren. U stelde geen enkel staatsburgerschap te bezitten daar u nooit een paspoort zou hebben gekregen. In 1999 ontving u een oproepingsbrief om u voor uw legerdienst bij het militaire commissariaat van Omsk aan te melden. Later werd u door de politie meegenomen om uw legerdienst te doen. In september 2000 ontvluchtte u het leger omdat u door uw collega's gepest en geslagen werd omwille van uw Ingoesj afkomst. Sindsdien wordt u federaal gezocht voor desertie waar een gevangenisstraf van 4 jaar op staat. In september of oktober 2004 werd u door de politie in Malgobek nabij een moskee opgepakt.

U werd ervan beschuldigd een rol te hebben gespeeld in de gijzelingsactie in Beslan en van rebellenactiviteiten in Ingoesjetië. U werd hieromtrent in verband gebracht met B. (...) met wie u sport beoefende. Er werd u ook gevraagd waarom u het leger was ontvlucht. Na 3 dagen wist uw oom u vrij te kopen. Hij stelde wel dat u nu op een zwarte lijst stond en dat hij u een volgende maal niet zou kunnen vrijkopen. Hierna besloot u onder te duiken. Maandelijks kwamen de autoriteiten bij uw ouders langs om te vragen waar u was omdat ze u wilden spreken. In 2007 raadde uw broer u aan om Ingoesjetië te verlaten en naar het buitenland te vluchten. In januari 2007 ontvluchtte u Rusland en vroeg u op 26/01/2007 asiel aan in Slovakije. Daar werd uw asielaanvraag geweigerd waarna u besloot naar Oostenrijk te vluchten en daar diende u op 05/03/2007 een asielaanvraag in. Zij namen deze aanvraag niet in overweging en stuurden u terug naar Slovakije. Van daaruit ging u naar Noorwegen waar u op 23/05/2007 een asielaanvraag indiende. Deze werd wederom niet in overweging genomen en u werd terug naar Slovakije gestuurd. U bleef tot mei 2010 in Slovakije waarna u naar Ierland ging. In Ierland diende u onder een valse naam, D. K. (...), een asielaanvraag in. U wachtte de beslissing niet af en keerde in mei of juni 2010 terug naar Ingoesjetië. U had namelijk gehoord van uw oom dat hij een afspraak met de politiechef van Malgobek had gemaakt zodat de politie u met rust zou laten. U ging zich in Inalki vestigen waar u in uw verblijfplaats een speciale kelder had waarin u zich kon verschuilen. Vanaf 01/06/2010 werkte u als trainer voor het ministerie van sport. Een week na uw aankomst in Ingoesjetië werden uw ouders door de politie bezocht. Ze waren op zoek naar u. Ze bleven erna regelmatig naar uw ouders komen. Midden december 2010 zag u dat militairen naar uw huis kwamen. U kon zich in uw ingerichte kelder verstoppen. U vluchtte vervolgens naar Sagopshi (Ingoesjetië) waar u bij kennissen verbleef. Op 01/01/2011 verliet u per vrachtwagen Ingoesjetië. U kwam op 05/01/2011 in België aan en vroeg er de dag nadien asiel aan.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een geboorteakte, een bewijs dat u tewerkgesteld was als trainer, een medisch attest, een bericht van het militair parket aan het hoofd van de rovd om inlichtingen over u te krijgen, een beslissing van het militair parket om u in hechtenis te nemen, een brief van het parket aan de federale staatsdienst voor werkgelegenheid in Ingoesjetië betreffende inlichtingen over u omdat u van een misdaad wordt beschuldigd en een opsporingsbericht.

B. Motivering

U beweerde in eerste instantie niet over een staatsburgerschap te bezitten. Hier kan echter weinig geloof aan worden gehecht. Vooreerst bezitten zowel uw ouders als uw broers het Russische staatsburgerschap. Voorts legt u een geboorteakte van de Sovjetunie voor. Verder verklaarde u in het CGVS-gehoor dat het ministerie van sport u dit werk niet kan weigeren aangezien u over het Russische staatsburgerschap beschikt (CGVS p.16). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u over de Russische nationaliteit te bezitten (DVZ verklaringen 6 dd 18/02/2011). Bijgevolg moet uw vrees ten aanzien van Rusland bekeken worden daar men op basis van bovenstaande elementen kan besluiten dat u over het Russische staatsburgerschap beschikt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde vervolging van de Russische autoriteiten te vrezen daar u in 2000 het leger bent ontvlucht en omwille van het feit dat u beschuldigd werd van rebellenactiviteiten. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de Slovaakse overheid in 2007 uw asielaanvraag weigerde en u in 2010 onder een valse naam asiel aanvroeg in Ierland. Deze zaken wijzen erop dat u in het verleden reeds bedrieglijke verklaringen met het oog op het verkrijgen van asiel heeft afgelegd.

Ook in uw huidige asielaanvraag werden talrijke vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Zo werd er een gedrag bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

U verklaarde immers dat u sinds 2000 officieel wordt gezocht voor desertie. Verder werd u in 2004 gedurende 3 dagen vastgehouden op verdenking van betrokkenheid bij rebellenactiviteiten. Na uw vrijlating verklaarde uw oom dat u sindsdien op een zwarte lijst van potentiële rebellen staat en dat hij u bij een volgende arrestatie niet zou kunnen vrij krijgen (CGVS p.6-7). Al een maand na uw vrijlating kregen uw ouders het bezoek van de politie en onbekende diensten die op zoek waren naar u. Elke maand kregen uw ouders een dergelijk bezoek. Niettemin bleef u in dergelijke omstandigheden, weliswaar vanaf 2004 ondergedoken, tot 2007 in Ingoesjetië wonen. Daarenboven was het pas nadat uw broer had voorgesteld om naar het buitenland te vluchten dat u dit deed (CGVS p.12-13). Toen u gevraagd werd waarom u nog zolang in uw land van herkomst bleef, eerst 4 jaar niet ondergedoken en dan nog eens 3 jaar na uw arrestatie, stelde u enkel dat u het niet wist en dat u geen weet had van een 'systeem' in Europa (CGVS p.12). Gezien de tijdsperiode is deze uitleg weinig geloofwaardig te meer gezien uw oom toen hoofdonderzoeker bij het parket was waardoor hij wellicht op de hoogte moest geweest zijn van minder risicovolle alternatieven (CGVS p.8).

Na een verblijf van 3 jaar in Europa besloot u in mei of juni 2010 naar Ingoesjetië terug te keren. Niettemin bleef de politie tussen 2007 en 2010 naar uw ouders komen waarbij ze op zoek waren naar u. U vond het voor uw vertrek naar Ingoesjetië zelfs niet de moeite om te informeren wanneer ze voor het laatst door de ordediensten werden bezocht (CGVS p.13). U stelde dat u terugkeerde uit vrees om vanuit Europa te worden gerepatriëerd en dat u in dat geval liever zelf terugkeerde (CGVS p.13). Echter dient te worden vastgesteld dat van iemand die zich in dergelijke omstandigheden bevindt kan verwacht worden dat hij zijn asielaanvraag zo goed mogelijk naar voor brengt om een repatriëring te vermijden. In 2010 diende u echter onder een valse identiteit een asielaanvraag in Ierland in. Bovendien vond u het niet nodig om in uw overige asielaanvragen bepaalde documenten (bericht militaire parket aan rovd om inlichtingen over u te krijgen, beslissing militaire parket om u in hechtenis te nemen, brief van het parket aan de federale staatsdienst voor werkgelegenheid betreffende inlichtingen over u omdat u van een misdaad wordt beschuldigd, opsporingsbericht) voor te leggen ondanks het feit dat deze volgens u aantonen dat u officieel in Rusland wordt gezocht. Deze papieren waren niettemin al een half jaar na uw vlucht uit het leger in uw bezit (CGVS p.17, 16). Daarnaast stelde u betreffende de risico's van uw terugkeer dat u een paar weken voor uw vertrek had gehoord dat uw oom een afspraak met de politiechef had gemaakt dat men u met rust zou laten (CGVS p.14-15). Voor zover geloof kan worden gehecht aan het bestaan van een dergelijke afspraak – wat u niet aannemelijk kan maken daar de politie ook na het maken van dergelijke afspraak uw ouders bleef bezoeken met als doel u te vinden en u stelde (vooraleer u de afspraak met de politiechef ter sprake bracht) dat u ervan overtuigd was dat de politie bij uw terugkeer naar Ingoesjetië nog altijd op zoek was naar u (CGVS p.13) - wordt u ook door het leger en ander overheidsdiensten gezocht (CGVS p.15-16). Uw ouders kregen voordien ook het bezoek van onbekenden die op zoek waren naar u (CGVS p.12-13). Deze elementen wijzen erop dat zelfs al zou er een dergelijke afspraak tussen uw oom en de politiechef bestaan, quod non, u toen al moest geweten hebben dat deze ontoereikend was.

U verklaarde verder dat u bij uw terugkeer naar Ingoesjetië in mei of juni 2010 nog altijd federaal werd gezocht en dat u ook vóór midden december 2010 schrik had dat u zou worden meegenomen (CGVS p.16). U stelde verder dat u hen elke ochtend verwachtte (CGVS p.11). Niettemin ging u vanaf 01/06/2010 voor het ministerie van sport werken. U stond er ingeschreven als werknemer en werd ook door hen betaald (CGVS p.5-6, 8). Toen u gevraagd werd of u dat niet risicovol vond om voor een ministerie te werken terwijl u federaal gezocht wordt stelde u enkel dat het ministerie van sport niet hetzelfde is als het ministerie van binnenlandse zaken (CGVS p.16). Deze uitleg is weinig afdoende. Het is immers niet aannemelijk dat u het risico neemt om voor de autoriteiten (al is het een ander ministerie) te gaan werken terwijl u door diezelfde autoriteiten gezocht wordt.

Bovendien is het überhaupt niet geloofwaardig dat u officieel als werknemer voor het ministerie van sport kan worden tewerkgesteld terwijl u federaal gezocht wordt en u noch over een paspoort noch over een woonregistratie zou beschikken (CGVS p.3-4, 6, 12). U poogde dit te verklaren door te stellen dat de autoriteiten niet over een centraal computersysteem beschikken (CGVS p.16). Later in het interview beweerde u echter dat u bij het tonen van uw geboorteakte in een andere stad direct gearresteerd zou worden indien ze deze gegevens in de computer zouden intikken (CGVS p.16). Hiermee geeft u aan dat de Russische autoriteiten wel degelijk over een centraal computernetwerk beschikken. Bovendien blijkt uit een door u neergelegd document dat het militaire parket van Omsk een omzendbrief naar de federale dienst voor de werkactiviteiten van de bevolking van Ingoesjetië heeft gestuurd om eventuele informatie over u aan hen over te maken daar u voor desertie wordt gezocht (document 3). Voorts blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd dat het in Rusland quasi onmogelijk is om zonder woonregistratie, laat staan zonder binnenlands paspoort, legaal te gaan werken en wordt er in vrijwel

alle contacten met de overheid naar het binnenlandse paspoort, met daarin een woonregistratie, gevraagd. Deze elementen maken het bijgevolg weinig geloofwaardig dat u in de door u verklaarde omstandigheden voor het ministerie van sport kon werken.

Een dergelijke opeenstapeling van risicovol en onaannemelijk gedrag door de jaren heen kan niet in overeenstemming worden gebracht met de door u verklaarde vrees (om vermoord te worden of gevangen te worden gezet) en ondermijnt bijgevolg uw geloofwaardigheid.

Een bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat er een onaannemelijke mate van onwetendheid over zaken die aan de kern van uw relaas raken bij u werd vastgesteld.

Zo hebt u er geen enkel idee van door welke instantie u in 2004 vastgehouden werd (CGVS p.11). Verder stelde u dat de politie en andere diensten uw ouders sindsdien aanhoudend bleven bezoeken tot aan uw vertrek in 2011. U weet echter niet of u nog omwille van uw desertie wordt gezocht of omwille van vermeende rebellenactiviteiten (CGVS p.12-14). Voorts kwamen er midden december 2010 militairen naar uw verblijfplaats wat de aanleiding van uw tweede vertrek naar Europa betrof. Waarom ze u wilden oppakken of tot welke instantie zij dan wel behoren kon u wederom niet zeggen (CGVS p.11, 16). Niettemin was uw oom vroeger hoofdonderzoeksrechter van het parket waarna hij gepromoveerd werd tot overste van de commissie die toezicht op de rechercheurs of de onderzoeksrechters houdt (CGVS p.8). Indien men over dergelijke informatiekanalen beschikt kan verwacht worden dat men meer concreet kan zeggen waarvoor men actueel door de autoriteiten wordt geïnterviewd en welke specifieke diensten hierachter zouden zitten. U vond het zelfs niet nodig dit laatste aan uw oom te vragen (CGVS p.16).

Tenslotte slaagt u er ook niet in om een militair boekje of een binnenlands paspoort voor te leggen. Dit betreffen echter zeer informatieve documenten inzake het verloop van uw militaire carrière. U stelde over geen van beiden te beschikken. U verklaarde immers dat uw militair boekje nog op het militair commissariaat lag (CGVS p.3). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat het militaire boekje aan de militair wordt gegeven. Bovendien stelt u dat u nooit over een paspoort beschikte (CGVS p.3). Hieraan kan echter weinig geloof worden gehecht. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat u dacht dat uw rijbewijs zich nog in Ingoesjetië bevond (DVZ gehoorverslag, vraag 21, 18/02/2011). Op het CGVS-gehoor beweerde u echter dat u nooit een rijbewijs heeft gehad daar u een paspoort nodig hebt om dit te verkrijgen. Toen u werd geconfronteerd met de verklaringen die u hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd stelde u dat men u daar verkeerd had begrepen en dat u het vreemd vond dat u dit gezegd zou hebben (CGVS p.4-5). Dit kan de tegenstrijdigheid niet opheffen daar deze verklaringen u in het Russisch werden voorgelezen en u zich middels uw handtekening akkoord verklaarde met de genoteerde verklaringen. Bijgevolg zijn er ernstige vermoedens dat u moedwillig dergelijke documenten voor de asiendiensten achterhoudt om bepaalde belangwekkende informatie hieromtrent te verbergen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboorteakte bevat enkel persoonlijke gegevens maar geeft geen enkele informatie over

uw asielmotieven. Betreffende uw medisch attest kan geen enkele link met uw asielmotieven worden gelegd daar u verklaarde dat u er enkel uw verblijf in het ziekenhuis mee wil aantonen. Meer dan de diagnose en de behandeling bevat het document volgens u niet (CGVS p.8-9).

Het bewijs dat u tewerkgesteld was als trainer kan een indicatie zijn dat u voor het ministerie van sport heeft gewerkt maar geeft geen enkele informatie over uw asielmotieven. Zoals reeds aangegeven ondermijnt het zelfs uw vrees voor de autoriteiten.

Aan de authenticiteit van het bericht van het militaire parket aan het hoofd van de rovd om inlichtingen over u te krijgen, de beslissing van het militaire parket om u in hechtenis te nemen, de brief van het parket aan de federale staatsdienst voor werkgelegenheid betreffende inlichtingen over u omdat u van een misdaad wordt beschuldigd en het opsporingsbericht, wordt er gezien de bovenstaande vaststellingen ernstig getwijfeld. Uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt immers dat het in de Russische Federatie relatief gemakkelijk is om op frauduleuze wijze vervalste documenten te verkrijgen. Daarnaast zijn deze documenten fotokopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagetrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden, beroept verzoekende partij zich op de schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voorts roept zij de schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van “*het principe van de zorgvuldigheid*”. Verzoekende partij gaat hiertoe in op de motivering van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat een motivering draagkrachtig moet zijn en werpt op dat verwerende partij zich *in casu* louter beperkte tot een reeks van veronderstellingen en vermeende ongeloofwaardigheden, zonder deze te kaderen in de objectieve informatie waarover zij beschikt. Zij stelt dat er niet wordt getwijfeld aan haar identiteit, herkomst, nationaliteit en beroepsactiviteiten in de Russische Federatie en is van mening dat zij een coherent relaas heeft uiteengezet. Voorts gaat zij akkoord met het uitgangspunt dat een asielaanvraag steeds individueel dient te worden onderzocht en wijst zij erop dat uit de landeninformatie van het administratief dossier blijkt dat er in Ingoesjetie – alwaar de situatie volgens verwerende partij nog steeds erg complex is – sprake is van illegale arrestaties, vasthoudingen, enzovoort. De tegen haar gefabriceerde beschuldigingen zijn derhalve in geen geval ongeloofwaardig. Ook blijkt onmiskenbaar dat er corruptie heerst en vertegenwoordigers van de overheid ontkomen aan bestraffingen voor hun daden.

De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een verwijzing naar de globale situatie in Ingoesjetie, zonder enig concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond.

De Raad constateert evenwel dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het volharden in de waarachtigheid van haar problemen, doch zich geen enkele moeite getroost om de uitgebreide motivering betreffende het ongeloofwaardig bevinden van deze problemen met specifieke argumenten te ontcrachten. Zo laat zij de vaststellingen dat zij in het verleden reeds bedrieglijke verklaringen aflegde met het oog op het verkrijgen van asiel, dat zij van 2004 tot 2007 ondanks de zeer dreigende situatie voor haar in Ingoesjetie bleef wonen, dat zij na een verblijf van drie jaar in Europa vrijwillig besloot om terug te keren naar Ingoesjetie om zowaar aan de slag te gaan bij het Ministerie van Sport en dat zij onaannemelijk vaag bleef over zaken die de kern raakten van haar relaas en desbetreffend zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde geheel ongemoeid. De gevolgtrekking dat voormelde feiten geenszins stroken met de door haar beweerde intense vrees voor de autoriteiten, maar integendeel op fundamentele wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas, blijft aldus onverminderd overeind.

2.2.4. Voorts betoogt verzoekende partij dat haar niet ten laste kan worden gelegd dat het moeilijk is om bewijzen voor te leggen. Zij wijst erop dat de bevoegdheden van de FSB wettelijk zijn uitgebreid en dat er nog steeds ongewettigde huiszoekingen plaatsvinden. Overeenkomstig de *“Guide des Procédures et Critères”* dient bovendien omzichtig te worden omgesprongen met de bewijslast die op de kandidaat-vluchteling rust nu het voor velen quasi onmogelijk is om bewijzen voor te leggen die de vervolgingsproblemen in hun land van nationaliteit staven. Vermits verzoekende partij verschillende documenten voorlegde, kan verwerende partij niet op redelijke wijze voorhouden dat er niet zou zijn voldaan aan de bewijslast.

De Raad wijst er evenwel op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het niet kunnen voorleggen van haar militair boekje en haar paspoort – waarvan de Raad overigens niet inziet waarom dit moeilijk zou zijn bij te brengen – vormt geenszins de enige of voornaamste reden voor het ongeloofwaardig bevinden van het relaas. Immers, het is het geheel van voormelde vaststellingen, die verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid laat waardoor de Raad ze als onbetwist en vaststaand beschouwt (zie punt 2.2.3.), gecombineerd met het gegeven dat zij er niet in slaagt om haar militair boekje voor te leggen – en dit ondanks het feit dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat dit aan elke militair wordt gegeven – en evenmin een paspoort kan voorleggen – daar waar zij initieel voorhield een rijbewijs te bezitten, waarvoor men wel degelijk een paspoort dient te hebben – dat verwerende partij ertoe noopte te besluiten dat volstrekt geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoekende partij opgediste moeilijkheden.

Met betrekking tot de documenten die verzoekende partij wel kon neerleggen, werd als volgt gemotiveerd: *“De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboorteakte bevat enkel persoonlijke gegevens maar geeft geen enkele informatie over uw asielmotieven. Betreffende uw medisch attest kan geen enkele link met uw asielmotieven worden gelegd daar u verklaarde dat u er enkel uw verblijf in het ziekenhuis mee wil aantonen. Meer dan de diagnose en de behandeling bevat het document volgens u niet (CGVS p.8-9).*

Het bewijs dat u tewerkgesteld was als trainer kan een indicatie zijn dat u voor het ministerie van sport heeft gewerkt maar geeft geen enkele informatie over uw asielmotieven. Zoals reeds aangegeven ondermijnt het zelfs uw vrees voor de autoriteiten.

Aan de authenticiteit van het bericht van het militaire parket aan het hoofd van de rovd om inlichtingen over u te krijgen, de beslissing van het militaire parket om u in hechtenis te nemen, de brief van het parket aan de federale staatsdienst voor werkgelegenheid betreffende inlichtingen over u omdat u van een misdaad wordt beschuldigd en het opsporingsbericht, wordt er gezien de bovenstaande vaststellingen ernstig getwijfeld. Uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt immers dat het in de Russische Federatie relatief gemakkelijk is om op frauduleuze wijze vervalste documenten te verkrijgen. Daarnaast zijn deze documenten fotokopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagetrokken."

Verzoekende partij slaagt er met de loutere verwijzing naar deze reeds bijgebrachte documenten evenwel niet in om desbetreffende motivering te ontcrachten, waardoor de Raad ze als onbetwist en vaststaand beschouwt.

2.2.5. Waar verzoekende partij daarnaast onder verwijzing naar arrest 19 307 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 november 2008 opwerpt dat twijfel verwerende partij niet mag verhinderen de vervolgingsproblematiek ten gronde te onderzoeken en een theoretische uiteenzetting biedt van het begrip vluchteling, dient te worden aangestipt dat voormeld verweer elke feitelijke grondslag mist. Immers, in de bestreden beslissing wordt op extensieve wijze uiteengezet waarom aan het relaas van verzoekende partij volstrekt geen geloof kan worden gehecht, zodat zij niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling. Evenmin kan zij nog langer steunen op de elementen aan de basis van het ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat ook voor subsidiaire bescherming de bewijslast op verzoekende partij rust. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

Verwerende partij motiveerde desbetreffend als volgt: *"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.*

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval

van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekende partij onderstreept in haar verzoekschrift dat de situatie in Ingoesjetië complex is en refereert meermaals aan enkele paragrafen uit de “*Subject Related Briefing*” getiteld “*Veiligheidssituatie in Ingoesjetië*” van 11 januari 2011 (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie), maar toont met de loutere verwijzing naar de globale situatie van de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendigen in Ingoesjetië geenszins aan dat er heden in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie) niet correct zou zijn en waarin wordt gesteld dat de gevechtshandelingen een gericht karakter vertonen en grootschalige acties gelimiteerd zijn waardoor er geen sprake is dat burgers hiervan op veralgemeende wijze het slachtoffer zouden worden. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft aldus onverminderd overeind.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij ten slotte opwerpt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17) en dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 mei 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT